

İSLAM'DA LANET VE İTAAT KAVRAMLARI

*Muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn.
Ve men tebi'ahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.*

Emmâ ba'd:

Sevgili kardeşlerim! Değerli misafirler!

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in hadîs-i şerîflerinden okumak arzu ettik ve kura ile cildi seçtik, kura ile sayfayı açtık. Kimseye kastımız yok, önyargımız yok. Hangi hadisin çıkacağını önceden bilmiyorduk. Şimdi okuyacağız. Sonuçlarının da ona göre değerlendirilmesini rica ediyorum.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in hadîs-i şerîflerinden bir şeyler öğrenmek için, zamanımız bereketli geçsin, toplantımız salât u selâmlı, Lafza-i Celâl'li, zikirli, sevaplı olsun diye böyle hareket ediyoruz. Bilgilenmek için, feyz almak için, sevap kazanmak için...

Allah nasip ederse beş hadîs-i şerîf okuyacağız.

Birinci hadîs-i şerîf ve ikinci hadîs-i şerîf biraz uzunca; hatırda kalmayabilir, kağıt kalemle not almak gerekebilir. Çünkü "ilim" diyorlar; *el-İlmü saydun ve kitâbetün kaydun*. "Öğrenmek avlanmak gibidir. Yazmak da avı bağlamak gibidir." Kuşu yakaladın, bağlamazsan uçar gider. Geyiği yakaladın, bağlamazsan kaçar gider. Eskiden yakaladıkları hayvanları bağlarlarmış ki kaçmasın diye. İlim de yazıyla kaçmaz, gitmez, senin malın olarak kalır. Yoksa unutulur. İnsan; "Beş hadîs-i şerîf söylemişti ama iki tanesi uzundu, hatırımda birtakım cümleleri kalmadı." diyebilir. Onun için bir çare; açtığımız sayfanın *Râmûzü'l-ehâdis*'in 170. sayfası olduğunu söylüyoruz, isteyen Arapça'sına baksın diye. Birinci ciltte. Zaten cildi söylemeye lüzum yok; sayfayı söyledi mi iki ciltte sayfalar devam ediyor, kitabın usûlü öyle.

170. sayfanın başında bir hadîs-i şerîf var. Yalnız bir satırı bir evvelki sayfadan başlıyormuş. Onun için orayı çeviriyoruz, tamamını anlayabilmemiz için o başlangıcı bilmemiz lazım.

Şöyle başlıyor:

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*
Efendimiz buyuruyor ki;

أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ عَلَى مَنْ
انْتَقَضَ شَيْئًا مِنْ حَقِّي، وَعَلَى مَنْ أَبِي عَثَرْتِي، وَعَلَى
مَنْ اسْتَخَفَّ بِوَلَايَتِي، وَعَلَى مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ الْقِبْلَةِ،
وَعَلَى مَنْ انْتَفَى مِنْ وَلَدِهِ، وَعَلَى مَنْ بَرِيءٌ مِنْ
مَوَالِيهِ، وَعَلَى مَنْ سَرَقَ مِنْ مَنَارِ الْأَرْضِ وَحُدُودِهَا،
وَعَلَى مَنْ أَحَدَثَ فِي الْإِسْلَامِ حَدَثًا، أَوْ آوَى مُحَدِّثًا،
وَعَلَى نَاكِحِ الْبَهِيمَةِ، وَعَلَى نَاكِحِ يَدِهِ، وَعَلَى مَنْ
أَتَى الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ، وَعَلَى مَنْ تَحَصَّرَ -وَلَا
حُصُورَ بَعْدَ يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا-، وَعَلَى رَجُلٍ تَأَنَّثَ،
وَعَلَى امْرَأَةٍ تَذَكَّرَتْ، وَعَلَى مَنْ أَتَى امْرَأَةً وَابْنَتَهَا،
وَعَلَى مَنْ جَمَعَ بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ، وَعَلَى
مُغَوِّرِ الْمَاءِ الْمُسَابِ، وَعَلَى الْمُتَغَوِّطِ فِي ظِلِّ
النِّزَالِ، وَعَلَى مَنْ آذَانَا فِي سُبُلِنَا، وَعَلَى الْجَارِينَ

أَذْيَالًا، وَعَلَى الْمَاشِينَ اخْتِيَالًا، وَعَلَى النَّاطِقِينَ
أَسْفَارًا بِالْخَنَى، وَعَلَى الشَّارِبِينَ فَضَالًا، وَعَلَى
الْمَعْقُوسِ نِعَالًا.

[Elâ la'netullâhi ve'l-melâiketi ve'n-nâsi
ecmaîn alâ men intekasa şey'en min hakkî ve
alâ men ebâ ıtretî ve alâ men istehaffe bi-
velâyetî ve alâ men zebeha li-ğayri'l-kıbleti
ve alâ men intefâ min veledihî ve alâ men
berie min mevâlîhi ve alâ men sereka min
menâri'l-ardi ve hudûdihâ ve alâ men ahdesi
fi'l-İslâmi hadesen ev âvâ muhdisen ve alâ
nâkihi'l-behîmeti ve alâ nâhihi yedihî ve alâ
men ete'z-zükrâne mine'l-âlemîne ve alâ
men tehassara ve lâ hasûra ba'de Yahye'bni
Zekerıyyâ ve alâ raculin te'ennese ve alâ
imraetin tezekeret ve alâ men etâ imraeten
ve'bnetihâ ve alâ men cemea beyne'l-
uhteyni illâ mâ kad selefe ve alâ muğavviri'l-
mâi'l-müsâbi ve ale'l-muteğavviti fî zilli'n-
nezâli ve alâ men âzânâ fî sübülînâ ve ale'l-
cârrîne ezyâlen ve ale'l-mâşîne'htiyâlen ve
ale'n-nâtıkîne esfâren bi'l-hanâ ve ale's-
şâribîne fedâlen ve ale'l-ma'kûsi niâlen.]

Elâ la'netullâhi ve'l-melâiketi ve'n-nâsi ecmaîn alâ men intekasa şey'en min hakkî... diye başlıyor.

Elâ demek Arapça'da, "Hey! Dikkat edin! Gözünüzü açın! Dikkatinizi toplayın! Aklınızı başınıza devşirin! Beni iyi dinleyin!" gibi bir mâna ifade eder. Buna *edât-ı tenbih* diyorlar, yani uyarı edatı.

İnsan nasıl uyarılır?

Mesela dalgınsın; "Ey! Hey kardeşim!" veya "Bana bir bakar mısınız?" deriz.

Kelimenin bunun gibi bir görevi var.

Elâ sözünden "Hey! Dikkat edin! Âgâh olun! Gözünüzü açın! Uyanın! İyi hatırlınızda tutun!" gibi bir mâna alacağız.

La'netullâh. "Allah'ın laneti." *Ve'l-melâiketi.* "Meleklerin de laneti." *Ve'n-nâsi ecmaîn.* "Bütün insanların da laneti." *Alâ men intekasa şey'en min hakkî.* "Benim hakkımdan bir kısmını noksanlaştıranın üzerine olsun." diyor Peygamber Efendimiz.

Tabii anlatacağız... Bu birinci cümlesi.

“Benim hakkımdan bir miktarını noksanlaştıranın üzerine Allah’ın, meleklerin, bütün insanların laneti olsun. Olur! Dikkat edin! Gözünüzü açın, bu çok mühim!” diye Efendimiz bildiriyor.

Lanet ne demek?

“Allah’ın lütfundan, rahmetinden mahrum olmak” demek.

Şeytan, Allah’ın lanetine uğramış; ne demek?

“Allah’ın lütfundan, rahmetinden mahrum olmuş, onun dışına itilmiş, atılmış, mahrum kılınmış” demek oluyor.

Allah bir kimseye lanet etti mi melekler de zaten Allah’ın lanet ettiği şeye başka bir şey yapmazlar, melekler de lanet eder. Sonra, Allah’ın mutî kulları, evliyâullah da lanet ederler. Allah’ın kızdığına kızarlar, Allah’ın sevdiğini severler. Zaten mü’minin vasıflarından birisi budur.

Mü’minin önemli vasıflarından bir tanesi nedir?

Allah’ın sevdiğini sevmek, Allah’ın sevmediğini sevmemek. Allah için sevmektir,

Allah için kızmaktır. *Hubbu fillah, buğzu fillah.*

Ben biraz da alay edeceğim geliyor, biraz da milleti aldatıyorlar diye kızar gibi de oluyorum.

“Efendim İslâm hoşgörü dinidir, İslâm sevgi dinidir...”

Ya bırak şu yağcılığı, Allah aşkına! Niye gerçeği tam söylemiyorsun? İslâm sevgi dinidir de kızma dini değil midir? Niye o tarafını saklıyorsun? Hırsızı da mı seveceğiz? Katili de mi seveceğiz? Zalimi de mi seveceğiz? Bazı sevilmeyen şeyler yok mu be adam!

“İslâm sevgi dinidir. Hoşgörü dinidir.”

Adam şurada gözümüzün önünde bir haksızlık yapıyor; hoş mu göreceğiz?

Niye yanlış anlatıyorsun İslâm'ı? Niye eksik anlatıyorsun? Niye milleti kandırıyorsun? Niye milleti uyuşturuyorsun?

Kızılacak yerde kızmak var. İslâm'da emr-i mâruf var, nehy-i münker var. Yani dengeli. İyiliği emredeceksin, kötülüğü de yaptırtmamaya çalışacaksın. Müslüman pasif olmayacak, aktif olacak, atılımcı olacak,

kendi içine kapalı olmayacak, sağa sola müdahaleci olacak. “Arkadaş ne yapıyorsun? Çek bakayım elini oradan! Niye ona zulmediyorsun? Niye oradan o elmayı kopartıyorsun? İn oradan bakayım aşağıya! Niye bu adama yalan söyleyip aldatıyorsun? Yalan söyleme bakayım! Öyle değil işte o iş!” diye haksızlığa müdahale vazifesi var. Emr-i maruf; iyi olan, aklın, şeriatin iyi gördüğü şeyi emretmek.

Bugünkü müslümanların en bilmediği işlerden birisi bu. Bütün bu olaylar da ondan çıkıyor.

Millet kuzudur, millet sakindir, millet sevgi müsamaha hoşgörü sahibidir. Öyle saçma şey olur mu ya?! Yanlış bir şey oldu mu öteki herifler nasıl cezve, teneke, tava çalıyor? Aydınlık, karanlık, bağırtı çağırtı, zırlıtı zımbırtı... Bir de burada nasıl medihler yağıdırıyorlar; “Aman efendim duygularını ne güzel dile getiriyorlar.” Küçük bir azınlığın muhalefeti; ekseriyet değil, ekseriyete karşı bir hareket. Televizyon kanalları methediyor... Müslüman sever de kızar da. Müslüman hoş görür de hoş görmez de. Hoş görülecek şey var. Bunun da bir hududu var. Hoşgörü-

nün hududu var. Sabrın hududu var. Tahammülün hududu var. Susmanın hududu var. Allah için susar, Allah için konuşur. Allah için kızar, Allah için sever. Allah için sabreder, Allah için cihat eder.

Niye İslâm'ı tam anlatmıyorsun?

Ankara Radyosu benden cihatla ilgili konuşma istedi. Tam Bursa'ya gideceğim... Yaz tatilinde, ev hazırlanmış... Yalvardı. Bizim fakülteden mezun, orada yetkili şahıs. Bizim fakülteden talebemiz olduğundan; “Hocam, Allah rızası için, ne olursun, ben burada tek başımayım, buradaki 400 kişinin içinde bir tane inançlı benim...” dedi. En akıllısı deli Bekir... O da zaten bizim iyi talebemiz değildi. Ama İlahiyat'tan mezun bir talebe. Bana da “hocam” diyor. “Orada İslâm'a hizmet ediyorum.” diyor. Benden konuşma istedi.

Ne üzerine?

30 Ağustos. Cihat üzerine.

Tamam. Ben de beş dakikalık bir konuşma hazırladım. 1,5-2 dosya kağıdı. Seyahatimi geciktirdim, konuşmayı hazırladım, ver-

dim. Arabaya bindim, Bursa'ya gidiyorum.
Radyoyu açtım, dinliyorum.

Konuşmanın büyük kısmını makaslamış-
lar! Makas, yani sansür. Çıkartmış.

Çıkarttığı yerler ne?

Kur'ân-ı Kerîm'in âyetleri.

Aa! Böyle sahtekârlık olmaz! Bir İlahiyat
Fakültesi hocasının konuşmasını istiyorsun,
içinden âyetleri çıkartıyorsun!

Cihatla ilgili âyetleri ben [koymuşum];
onları çıkartıyor. Allah'ın kelâmını çıkartıyor.
O zaman benim kelâmımı da söyleme. Ben
kendi kelâmımın söylenmesini istemem ki,
Allah'ın kelâmını oradan çıkarttıktan sonra...

Öyle sahtekârlık olmaz!

İslâm'ı tam anlatmak lazım. Sevgi de
var, saygı da var, kızma da var. Emr-i mâruf
da var, nehy-i münker de var, cihat da var.

“İslâm demokrasi mi?”

Tam demokrasi değil; demokrasiden da-
ha güzel. Tam halk idaresi değil. İslâm kötü-
lere hiç rey hakkı bile vermez! Şahitlik hakkı
bile düşer! Bir insan yalan söylediye, namus-

suzsa, kusurluysa mahkemede hâkim onu şahit bile kabul etmez! Oh, ne iyi yapıyor!

Adliyelerin önünde volta atan insanlar var. Para veriyorsun, geliyor senin nâmına şahitlik yapıyor, geçip gidiyor. Katip tıklar tıklar tıklar tıklar tıklar yazıyor. “İsmi söyle.” diyor. “Allah Allah, ismimi niye söyledi?” diyorsun. “Adresini söyle.” diyor, yazıyorsun. “Şuraya bas bir imza.” diyor. E niye? “İşte şahit yazdık seni.” Formaliteden.

Öyle saçma şey mi olur?

Sıradan adamı, bilmiyorum adliyede başınıza geldi mi; “Sen adını söyle, sen adını söyle...”

Böyle mahkeme olmaz ki!

Her şeyin İslâm’da önemi var, ciddiyeti var.

Lanet etti mi insan Allah’ın rahmetinden mahrum kalıyor.

Allah bir kimseye lanet etti, o ne demek?

“Bu, Allah’ın rahmetinden mahrum kılınma cezasına çarptırılmış.” demek. Allah’ın rahmetine ermeyecek, ne olacak?

Kahrına uğrayacak, mahvolacak. Bitti, hapı yuttu demek.

Allah'ın laneti onun üzerine olmak; kâinatı yaratan, yöneten Allahu Teâlâ hazretleri sevmeyecek, rahmet etmeyecek. O insan, o varlık ne olur?

Bitti.

Melekler de Allah'a hiç âsi olmayan varlıklarıdır. Çeşitli yerde görevli varlıklardır. Allah lanet etti mi onlar da lanet ederler. Hepsi birden Allah'ın lanet ettiğine lanet ederler. Meleklerin duası vardır. Duası makbuldür. Sana bana dua eder.

“Hocam ne zaman dua eder?”

Sen bir arkadaşına o yokken onun iyiliği için dua edersen;

“Yâ Rabbi! İbrahim biraz rahatsız, sen ona şifa ver yâ Rabbi! Trafik kazası geçirmiş, çabuk çıksın...”

Burada yok İbrahim... Bir melek sana der ki;

“Âmîn. Allah ona istediğin şeyin aynısını sana da versin.”

Melek sana dua ediyor.

Başka?

Geceleyin uyudun. Ama gittin abdest aldın, iki rekât namaz kıldın, abdestli yattın, uyudun. “İç çamaşırında...” diyor. “İç çamaşırında bir melek, iç çamaşırının içinde...” Arapça’da içe giyilen çamaşırın bir adı var, dışa giyilen çamaşırın adı var. Disarının içinde bir melek sabaha kadar bu kişiye dua eder. Yani koynunda bir melek sabaha kadar; “Yâ Rabbi! Bu kulun abdestli yattı uyudu, sen bunu afv u mağfiret eyle, bağışla yâ Rabbi!” diye dua eder.

Meleklerin duası güzel, iyi bir şey.

İşte melekler böyle Allah’ın sevdiği, seveceği işleri yapanlara dua ettiği gibi Allah’ın lanet ettiğine de hepsi birden lanet ederler. Meleklerin laneti de ceza üstüne ceza olur. Zaten adam belasını buldu ama bir de öyle olur.

Sonra?

İnsanların da laneti... İnsanların lanetine uğrayan kimse mahrum olur.

Kim?

Sıralıyor:

Bir; “Benim hakkımdan bir miktarını kesene Allah’ın, meleklerin ve bütün insanların laneti olsun!”

Tabii burada bir soru hatıra geliyor. Zaten bu hadisi bir hafta okusak belki bitiremeyiz.

Resûlullah’ın bizim üzerimizdeki hakkı nedir? Onun az yapılması nasıl olur? O haktan bir kısmını kırıpştırmak, kesintiye uğratmak nasıl olur? Ne demek o?

a. Resûlullah’ın SAV Mü’minler Üzerindeki Hakkı; İtaattir

Resûlullah’ın biz mü’minler üzerindeki hakkı, itaattir, bizim ona itaatimizdir. Biz Resûlullah’a itaatle vazifeliyiz. Çünkü Allah Kur’ân-ı Kerîm’de;

أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ

*Atîullâhe ve atîu’r-rasûle*¹ diyor.

Başka bir âyet-i kerîmede:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ

¹ 4/Nîsâ, 59.

Kul in küntüm tuhibbûna'llâhe fe'ttebiûnî yuhbibkümü'llâh. “Eğer Allah'ı seviyorsanız bana tâbi olun ki Allah da sizi sevsin.”² demesini Allah, Peygamber Efendimiz'e emrediyor.

Resûlullah'ın üzerimizdeki hakkı nedir?

Resûlullah'a itaattir.

Resûlullah'a itaati biz nasıl sağlayacağız? Sen Resûlullah'a nasıl itaat edeceksin? Ben nasıl itaat edeceğim? Nasıl sağlanır bu?

Resûlullah'ın hadislerini bilmekle sağlanır. Resûlullah şöyle buyurmuş, Resûlullah şöyle emretmiş, Resûlullah “şöyle yapmayın” demiş. İtaat; onları yapmak, o emirlere yasaklara riâyet etmekle olur.

Eğer bunu yapmazsa, yani Resûlullah'ın buyruklarını tutmazsa, yasaklarından kaçınmazsa bir insan ne oluyor?

Resûlullah'ın bizim üzerimizdeki hakkını kırıştırmış oluyor, vermemiş oluyor. Resûlullah'a karşı vazifesini yapmamış oluyor.

---

² 3/Âl-i İmrân, 31.

Tabii mü'minin Resûlullah'ı sevmek vazifesi vardır. Resûlullah'a salât u selâm getirmek vazifesi vardır. Resûlullah'ın ümmetine hizmet etmek vazifesi vardır. Mü'minin üzerinde bunların hepsi vazifedir. Bir müslümana yardım etmek. "O benim Ümmet-i Muhammed'den kardeşim." diye yardım etmek vazifesi var.

Bunlar yapılmadığı zaman da işte hep bu durumlar meydana gelir. Resûlullah'ın bizim üzerimizde olan hakları, bizim Resûlullah'a karşı vecibelerimizi tam yapmadığımız zaman, "Yapmayan insana Allah'ın, meleklerin, bütün insanların laneti olsun, olur!" diye birinci cümle bu. Bu çok önemli bir husus.

Bu devirde "mü'minim" diyen insanlar... "Mü'minim" demeyenleri ayırıyoruz; tamam, onlar ilk önce imana gelsinler. "Mü'minim" diyen insanların bir kısmı bu seviyede değil. Bir kısmı diyor ki;

"Ben Kur'an'a inanırım, Allah'ın kelâmı Kur'an'a tâbi olurum ama başka şeyi tanımam."

Yani sünneti reddediyor.

“Canım filan...” diye, nokta nokta laflar söylüyor. Profesör, İlahiyat’ta hoca, falanca yerde ukalâ, filanca gazeteyi çıkartan, filanca mecmuayı neşreden, entel müslüman, İslâmcı yazar vesaire.

Hadi oradan! Öyle saçma şey mi olur?!

Resûlullah’a tâbi olacaksın.

Sen kimsin? Senin kafan ne kadar? Senin aklın ne kadar akıl alır? Sen dünyadan âhiretten ne kadar bilebilirsin?

O Allah’ın Resûlü. Allah ona geçmişin bilgisini de vermiş, geleceğin bilgisini de vermiş. Bu Allah’ın Resulü, elçisi; Allah’ın emirlerini sana bildiren en üstün insan.

“Ben onu tanımam!”

Öyle şey olur mu?! Sen böyle davrandığın zaman imandan bile düşersin!

“Mü’minim” deyip böyle yapan abuk sabuk, sapık insanlar var. Böyle olmaz!

Resûlullah’ın sünnetine uyacak.

“Efendim, Resûlullah’ın sünnetinin sağlamına uyarım.”

Tamam, zaten Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîflerini İslâm alimleri tam senin bu söylediğin mantıkla incelemişler. Râvilerini incelemişler. “Kim rivayet etti?” diye araştırmışlar. Hakkında kitaplar yazmışlar. O kadar incelemişler ki, diyor ki; “Falanca adamın rivayet ettiği hadîs-i şerîfler, belki karıştırmış olabilir çünkü adam ihtiyarladı, 70 yaşından sonra bazen hadisleri birbirine karıştırırdı. Onun için o müdellistir, yani karıştıran, unutan bir insandır...” gibi laflar söyleyebiliyorlar birisi hakkında. Öyle bir kimseyse onun söylediği [hadiste] râvisinde biraz kusur var diye ihtiyatlı kabul ediyorlar. O kadar dikkat etmişler. Hadisin içeriğine dikkatle bakmışlar. Rivayet eden râvilerine dikkatle bakmışlar, incelemişler. Hadis ilmi çok ciddi, önemli bir ilimdir. Bu bir.

Şimdi burada bir sürü şey sayıyor. Tabii bunların hepsini izah ettiğimiz zaman uzayacak. Ama uzasın. Ondan sonra 2, 3, 4, 5, 10, kaç taneyse, “şunlara Allah'ın laneti olsun...” Yani bundan sonra sayılacak her şey, Allah'ın lanetine uğramaya sebep olacak kötü şeyler gelecek.

İki; *ve alâ men ebâ itretî*. “Beni itretime karşı gelenlere lanet olsun.”

İtret; *ayn, te, re. İtretün*. Sonunda da *tâ-i tenis*.

İtre iki mânaya gelir:

Bir; “Efendimiz’in soyundan gelen kimse-ler, zürriyeti” mânasına gelir.

İki; “Efendimiz’i temsil eden, Efendi-miz’in vâris-i mânevîsi durumunda olan, onun yolunu devam ettiren ümmetin mürşitleri, alimler” mânasına gelir.

Çünkü soyca yakınlık itaati gerektirmi-yor. “Bu falanca sülaleden.” İyi ama o tek başına yetmiyor. Mühim olan Resûlullah *sal-lallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’in yolunca gitmek ve onun vazifesini yapmaya çalışmak, devam ettirmeye çalışmak. Bu daha önemli oluyor.

Onun için, *salât u selâm* getirdiğimiz zaman *Allahümme salli alâ seyyidinâ Mu-hammedin ve alâ âl-i Muhammed* diyoruz.

Âl-i Muhammed kim?

Âl-i Osman kim? *Âl-i Selçuk*... Kim bunlar? *Âl-i Saman*, Samanoğulları. Osmanoğulları, Selçukoğulları kim?

O sülalenin kurucusu adamın soyundan gelen insanlar.

Peki *Âl-i Muhammed* kim?

Allahümme salli alâ Muhammedin. "Muhammed'e salât u selâm eyle yâ Rabbi!" Ve *alâ âl-i Muhammedin*. "Muhammed'in âl'ine de salât u selâm eyle."

Resûlullah'ın âl'i kim? *Âl-i Muhammed* kim?

Âl-i Muhammed; takvâ ehli, Resûlullah'ın yolunda yürüyen herkes.

Âlî küllü takiyyün. "Benim âl'im, takvâ sahibi olan her müslümandır." diyor Peygamber Efendimiz.

Sadece kan ve soy devamı meselesi değil. Mesele maddî değil, mânevî veraset. Resûlullah'ın peygamberlik vazifesini, Allah'ın emirlerini insanlara öğretme vazifesini yapan insanlar.

Efendimiz'in hadîs-i şerîfi var:

el-Ulemâu veresetü'l-enbiyâ.

Mürşid-i kâmiller, âlim-i âmiller, salih, evliyâ, mübarek insanlar Resûlullah'ın nesidir?

Vârisleridir.

Peygamberler mal mülk bırakmazlar; ilim, iman, takvâ, ihlâs bırakırlar. Onu alan onun vârisi olur. Onu alıp da ona göre İslâm için çalışan Resûlullah'ın vârisi olur.

Alimler peygamberlerin vârisleridir.

Şimdi burada; *alâ men ebâ ıtretî.* "Benim mânevî devamım olan insanlara karşı gelenlere de lanet olsun!" demek.

Yani ne demek?

"Ümmetin alimlerine, mürşid-i kâmillere âsi olan da lanete uğrar." demek.

Çok önemli bir şey!

Sonra, devam ediyoruz:

Ve alâ men istehaffe bi-velâyetî. "Benim velâyetimi hafife alana da lanet olsun!"

Velâyet, "bir insanın hâmisi, himayecisi, koruyucusu olmak" demek.

Peygamber Efendimiz bir hadîs-i şerîfte;

“Ben bütün müslümanların velisiyim.”
buyurdu.

“Velisi olmayanın velisi benim.” buyurdu.

Hatta birisi öldüğü zaman, “Borcunu ödeyecek akrabasından bir kimse yoksa onun borcunu ben ödeyeceğim.” derdi. Ümmetine böyle sahip çıkardı.

Cenaze ortada, alacakları var;

“Hadi ödeyin borcunu, yok mu akrabası?”

“Yok.”

“Tamam, akrabası olmayan, himayecisi olmayan, haklarını takip edecek kimsesi olmayanın velisi benim.” derdi.

Peygamber Efendimiz bütün müslümanların velisidir. Veli nedir? Hani öğrencinin velisi oluyor ya okulda, oradan anlayabilirsiniz. Bütün müslümanların velisidir. Bu velisi olma durumuna “velâyet hakkı” derler.

Peygamber Efendimiz bütün müslümanların velisi olduğundan, hâmisi olduğundan, koruyucusu olduğundan dünyada âhirette;

Peygamber Efendimiz'in bu vasfını küçümseyenlere de lanet olsun.

Tabii insan küçümserse ne yapar?

“Hıh!” filan der. Aldırmaz. Hürmet etmez. Veya inanmaz.

Resûlullah'a niye inanmıyorsun? Resûlullah'ın Allah indinde öyle hatırı var ki, öyle kıymeti var ki... Niye inanmıyorsun?

Demek ki o da bir şuur bozukluğu...

Şu da olabilir: “Ben müslümanların velisiyim.” diyor Peygamber Efendimiz, müslümana sahip çıkıyor; o da o müslümanı Peygamberimiz'in ona sahip çıktığını bildiği halde itekleyip kakalayıp zulmediyor. “Sen Resûlullah'ın ümmetine, Resûlullah'ın sahip çıktığı insana, Resûlullah'ın velisi olduğu bir kimseye nasıl bunu yaparsın? Nasıl hafife alırsın?..”

Öğretmenin birisi senin velisi olduğun öğrenciyi çekmiş kenara, pataklamış.

Ne yaparsın?

Gidersin ertesi gün; “Bana bak!” dersin, “Seni Milli Eğitim Müdürlüğü'ne şikâyet ede-

ceğim. Sen ne biçim eğitimcisin!” dersin. “Bula bula benim öğrencimi mi buldun?” dersin. Canına okursun. Hele bir de haksızsa... Hele adam kayırıyorsa, farklı muamele [yapıyorsa...]

Değil mi?

Bu mânaya da olabilir, *Allahu âlem*.

Tabii biz burada, kusurumuz varsa Mevlâmız affetsin, kelimelerden anlayabildiğimiz şeyleri size anlatmaya çalışıyoruz.

Ve alâ men zebeha li-ğayri'l-kıbleti. “Ve kibleten gayri için kurban kesene de lanet olsun!”

Lanet olanları sayıyor ya...

Kıbleden gayri için kurban kesme ne demek?

Lât için, Uzzâ için, Menât için, putlar için kurban keserlerdi. Çok büyük günah! Kurban Allah'tan gayrisi için kesilirse murdar olur, yenmez.

“Ya koyun etiydi, kestiler, kan aktı...”

Yenmez; çünkü Lât için, Uzzâ için kesti.

Kurban Allah için kesilir. Kiblede gayrisi bir sebeple kesilirse o zaman da haram olur, yenmez. Öyle kesene de “Vay şuarsuz, imansız, iz’ansız insan!” diye Allah’ın laneti geliyor.

İnsan yaptığı işi Allah rızası için yapar. Sadakayı Allah rızası için verir. Kurbanı Allah rızası için keser. Onun dışında bir başka maksatla, başka bir sebeple olursa işler pisleşir, fenalaşır.

Ve alâ men intefâ min veledihî. “Evladının babası olduğunu inkâr edene de Allah’ın laneti olsun!”

b. Evladının Babası Olduğunu İnkâr Edene de Lanet Olsun

Tabii bu gibi durumlar nasıl olur?

Kadından bir çocuk doğuyor. Adam diyor ki; “Bu benim çocuğum değildir.” Kabul etmiyor. Tabii bunda suizan var, kadını müşkül duruma düşürmek var, ona iftira etmiş olmak var. “Çocuk benden değil.” O zaman kötü bir yoldan mânasına geliyor. O çocuğa iftira var. O çocuğun açıkta kalması meselesi var.

O devirlerde bu durumlar olmuş. Bunlar olmasın diye tabii iş ciddiye bağlanmış. Nikâh

önemli bir olay. Nikâh yazılmış, çizilmiş, şahitli ispatlı olmuş ki kimse böyle bir içtimâî faciaya sonradan tevessül etmesin. Çünkü insanlar çeşit çeşit oluyor. Çocuklar çok olunca “benim çocuğum çok değil” diye yan çizenler olabiliyor. “Hayır, benim değil.” diyenler olabiliyor belki. Ona da lanet olsun. Evladıysa “evladım” diyecek.

Ve alâ men berie min mevâlîhi. “Efendisinden uzak olduğunu veya -mevâ, “köle” mânasına da gelir, “efendi” mânasına da gelir, iki mânaya birden gelir- kölesinden berî olduğunu söyleyene de lanet olsun!”

Köleyle efendisi arasında hukukî bir bağ vardır.

Köle kimdir?

Savaşta esir alınmış, köle olmuştur. Müslüman esir olmaz. Sonradan müslüman olabilir ama müslümanken hiç kimse esir edilemez. Bir müslümanın esir edilmesi yok.

Köleyle efendisi arasında bir içtimâî mukavele, antlaşma, hukuk vardır, kölelik-sahiplik hukuku diye. Köle “Bu benim efendim değil.” diye kabul etmezse; efendi “Bu

benim kölem değil.” diye kabul etmezse hukukta bir boşluk doğar. Evladını kabul etmeyen baba gibi durumlar olur. Mesela kölenin zararı olabilir, tazmin edilmesi gerekebilir.

“Böyle yapana da lanet olsun.”

Bunlar hakikatleri inkâr eden, vecibelerinden kaçan insanlar olduğu için lanete uğruyorlar.

Ve alâ men sereka min menâri'l-ardi.
“Yerin alâmetlerini kaydıranlara da lanet olsun!”

Şu tarla senin. Bu tarla da benim. Hududu neresi? Şu taş. Şu taştan şuraya kadar sürülen kısım senin. Bu otluk kısım benim.

İyi ama ben seyahate gittiğim zaman adam sabanla burayı sürerken kaydırırsa? Hududun yerini bu tarafa atlatırsa?

O zaman ince ölçüm yoktu ki...

Ne yaptı?

Mülkiyet hakkını çiğnedi. Başkasının arazisini hile ile kendi lehine aldı. Velev isterse bir karış olsun...

“Haksız yere bir karış arazi alan, cehennemden ateşten bir parça almıştır.” diyor Peygamber Efendimiz.

İslâm’da kimsenin hakkını yemek yok. Hudut neyse o olacak.

“Yok efendim taş orada değildi de buradaydı...” Geceleyin çevirdi yerini, oraya bir şey yaptı... “İşte burası senin hududun, burası benim...”

Sen onu öyle yaparsın ama o zaman Allah’ın laneti, meleklerin laneti, insanların laneti üzerine gelir; âhiretin mahvolur.

Öyle yapmayacak; hakka riâyet edecek.

Ve hudûdihâ. “Hudut” diye de açıklıyor.

“Arazilerin alâmetlerini ve hudutlarını değiştirenlere de lanet olsun!”

Bunları sıralarsanız kaç olduğunu da bilirsiniz. Ben sayısını unuttum.

Ve alâ men ahdesse fi’l-İslâmi hadesen ev âvâ muhdisen. “İslâm’da, evvelce Peygamber Efendimiz zamanında olmayan yeni bir bid’at ortaya çıkartan ya da bir bid’atçıyı destekleyip bağrına basıp koruyana da lanet olsun!”

İslâm'ın emirleri Kur'an'dadır, Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîflerindedir. Resûlullah'ın yapmadığı, Kur'an'da olmayan, hadiste olmayan bir şeyi...

“Efendim bu kabı yedi defa dök. Ondan sonra da iki kilo helva al, filancaya da dağıt. Üç tane tavşan ayağı al, iki tane kuzu kulağıyla karıştır. Beş tane yumurta kır üstüne... Şöyle yaparsan böyle olur...”

Nereden çıkarttın bunları? İslâm'da var mı? Nereden çıkartıyorsun bu uydurma formülü?

Üfürükçü birisi;

“Senin ruhun hasta, senin sütünden senin çocuğuna hastalık geçiyor.” demiş kadına, bugün telefon ediyor.

“İslâm'da öyle şey yok!” dedim.

Kadının sütünden çocuğa ruhsal rahatsızlık geçmesi; yok böyle bir şey!

Bunlar hep yalan yanlış şeyler söylüyorlar, kadıncağız üzülüyor. “Yok, birisinin vebali ötekisine yüklenmez.” dedim. İslâm'da Allahu Teâlâ hazretlerinin [kanunu] var.

Bid'at çıkartan veya bid'atçıyı koruyan, o da fena; bid'atçıyı destekleyen, bid'atçıyı barındıran...

Türkiye'deki olayların çoğunda ben müslümanları kusurlu görüyorum.

Niye?

Çünkü yanlış insanları destekliyorlar, yanlış insanlar destek buluyor. Kök olmasa, destek bulmasa, arka çıkanı olmasa sönüp gidecek.

O halde yanlış destekleyenler vebal altında!

“Efendim o benim dostum, arkadaşım.”

Arkadaşın da olsa doğruyu söyleyeceksin, düşmanın olsa da doğruyu söyleyeceksin. Arkadaşın hata yaptığı zaman hatasını söyleyeceksin, düşmanın doğru yaptığı zaman “doğru” diyebileceksin.

Halkın Fenerbahçe Beşiktaş'ı tuttuğu gibi taraf tutarsan... Küçükken Beşiktaş'ı tutmuş, Beşiktaş yense de yenilse de, şampiyon olsa da ligden düşse de Beşiktaşlı.

Neden?

Vefa var.

Kendiliğinden mi, nereden çıkmış?

Onun gibi şimdi adam tutuyorlar. Onun gibi o adam ne derse peşinden gidiyor.

Hacıbayram'dan çıkınca birisi ötekisine;

“Sus, İnönü'nün aleyhinde konuşma! Ben onun için cehenneme bile giderim!” demiş.

E sen o zaman bu Hacıbayram camiinde bu Cuma namazını niye kıldın, madem cehenneme gitmeye razısın?

O kadar seviyor ki İnönü'yü... İnönü'nün yaptığı bir kusuru söyledi diye bir insana diyor ki; “Onun kusurunu söyleme. Ben onun için cehenneme bile gitmeye razıyım!”

Öyle şey olmaz! İslâm'da böyle şey yok!

Ne var İslâm'da?

“Ananın babanın, kendi şahsının ve akrabasının aleyhinde bile olsa adaletten ayrılma.” emri var. Âyet bu:

وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ

Velev alâ enfüsiküm evi'l-vâlideyni ve'l-akrabîn. “Senin kendinin aleyhinde bile olsa,

anne babanın aleyhinde bile olsa, akrabalarının aleyhinde bile olsa adaletle muamele yap, adaletten ayrılma!”³ diye Allah’ın emri var.

İslâm böyle. Ama bu devrin insanları böyle değil.

Köydeyken Halk Partili olmuş; şehre geliyor, 20 yıl geçiyor, Halk Partisi’nin köprüsünün altından çok sular geçiyor, başkanlar değişiyor, yöneticiler değişiyor, birisi ötekisini deviriyor; hep Halk Partili, hep Halk Partili... Hep Anaplı Anaplı; AP’li AP’li... Hep DYP’li DYP’li... Olmaz! Hakkı tutacaksın, haktan yana olacaksın.

Bid’at çıkararak ve bid’atçıyı destekleyenden açtık bunu. Yanlış bir işi yapanı desteklemek de vebaldir. Zalime “efendim” demek vebaldir. Zalime alkış tutmak vebaldir. Zalime “zalimsin” demek sevaptır.

c. Cihadın En Üstünü, Zalim İnsanın Huzurunda hakkı Söylemektir

“Cihadın en üstünü, zalim insanın huzurunda hak sözü söylemektir.”

---

³ 4/Nîsâ, 135.

İslâm bu.

İslâm ahlâkı müslümanlarda olsa hem cümle cihan İslâm'ı sever, müslüman olur; hem de İslâm ülkelerinde böyle kepazelikler olmaz. Suriye bir kepaze. Libya bir başka kepaze. Ürdün bir kepaze. Yemen bir başka kepaze. Olmaz ki! Fas bir başka kepaze. Cezayir bir başka kepaze. Tunus bir başka kepaze. Hep İslâm ülkeleri...

Niye böyle?

Müslümanlarda bir kusur var, ondan dolayı. İçtimâî vazifelerini yapmıyorlar. Beşiktaş Fenerbahçe takımı tutar gibi adam tutuyorlar. Hakkı tutmuyorlar. Haktan yana olmuyorlar. O zaman Resûlullah'ın zamanında yaşasaydı Ebû Cehil'i tutsaydı öyle gidecekti. Öyle şey olur mu?

Hakkı görünce hakkı tutmak ve hakkı desteklemek lazım.

Peygamber Efendimiz diyor ki;

Zül mea'l-hakkı haysü zâle. "Hak nereye giderse hakla beraber ol."

Nereye giderse hakkın yanında ol.

Hatta cemaat nedir?

“Cemaatten ayrılmayın, tefrikaya düşmeyin.”

Bunu duymuşsunuzdur.

Cemaat, “kalabalık” demek değil. Herkes yanlış biliyor. Abdullah b. Mes’ûd bunu açıkça beyan ediyor;

“Cemaat, hakla cem olmak, beraber olmaktır.”

Hakla beraber oldun mu, bir kişi bile olsa sen hakla berabersin, cemaatsin. Hakla beraber olmayan yüz bin kişi tefrikada. Eğer hakla beraberse...

İbrahim *aleyhisselam* mı doğru yoldaydı, kavmi mi?

İbrahim *aleyhisselam* doğru yoldaydı. Çünkü hakla beraberdi. Ötekiler puta tapıyorlardı. Eğer demokrasi olsaydı İslâm’da, o kadar insanın sayısal üstünlüğü dolayısıyla İbrahim *aleyhisselam* onlara tâbi olması gerekirdi.

İslâm’da demokrasi filan yok. İslâm’da hakkı tutmak var. Demokrasiden daha güzel.

Demokraside bâtılı tutuyorsun. Bâtılın sayısı çoksa oy çokluğuyla bâtıl hâkim oluyor. Öyle saçma şey olur mu? İslâm buna müsaade eder mi?

Etmez.

Milletin bilmediği, bilmek istemediği, anlatmadığı, anlamadığı hususlar bunlar.

Öyle bir bid'at çıkarıcıyı destekleyen de lanete uğrar.

Geliyoruz, devam ediyoruz kaçınıcı olduysa:

Ve alâ nâkihi'l-behîmeti. "Hayvana tassallut edene Allah'ın laneti olsun!"

Bu cinsel bir kusurdur, bir hastalıktır, bir sapıklıktır. Bazı insanlar böyle yapıyorlar. O da Allah'ın lanetine uğrar.

Ve alâ nâhihi yedihî. "Eliyle nikâhlanmak."

Bu da bir cinsel hatadır, kusurdur. O da Allah'ın lanetine uğrar. Tabii hepsi kadınlar ve erkekler için bahis konusu.

Bir gazetede tarifini yapıyor, maalesef!.. Bu gazeteleri okumamak lazım, eve sokma-

mak lazım, dükkânda satmamak lazım! Nasıl olacağıнын tarifini yapıyordu. Bu kadar müstehcen, bu kadar muzır, bu kadar hain, bu kadar zalim, bu kadar memleketin ahlâkına, içtimâî yapısına, halkın temizliğine bomba koyan şeyler bunlar!

Millet geliyor, o da satıyor.

Hacı baba, bakkal dükkânının sahibi, hacca gitmiş, sakal bırakmış, ezan okunduğu zaman beş vakit camiye geliyor; dükkânda şu şu gazeteleri satıyor.

Neden?

Dağıtım şirketi hepsini veriyormuş. Öyle birisini alıp ötekisini almamak yokmuş. Onun için gazetelerin hepsini satıyor.

Hapı yutar!

Niye hapı yutar?

O gazeteyi oradan satın alan bir insan bir günah işlediği zaman onu sattığı için içki satmış gibi o da [vebale girer].

“Hocam ben içki satmıyorum.”

İçki satmıyorsun, gazete satıyorsun. Müstehcen yayın satıyorsun; o da içki. İçkiden beter!

İranlı bir şair diyor ki;

“Ah ah! Keşke her günah sarhoşluk verseydi insana... Ah! Keşke her günah insanı sarhoş etseydi...”

İçki günahı sarhoş ediyor. İçki içen adam dengesini kaybediyor, direklere sarılıyor, çamurlara düşüyor kalkıyor...

Neden?

Sarhoş; yalpalıyor. “O adam sarhoş” diyorsun. Yürüyüşünden, sokaktaki izi böyle.

Neden?

Sarhoş.

“Ah! Ah! Keşke her günahın sarhoşluğu olsaydı, o zaman görürdüm ben doğru yürüyeni... Bakalım kaç kişi doğru yürüyor.”

Çok hoşuma gidiyor.

O zaman belli olurdu ayık kim sarhoş kim; kim doğru gidiyor kim eğri gidiyor.

Gıybet etmiş, sallanacak. Haram yemiş, sallanacak. Hırsızlık yapmış, sallanacak, yalpalayacak. “Haa, günah işlemiş bu!” belli olacak. “Ah! Keşke her günahın içki gibi sarhoşluk verme özelliği olsaydı...” O zaman belli olurdu hakiki müslüman; bakalım kaç tanesi ayık, kaç tanesi dümdüz gidiyor.

Efendimiz cinsel suçları saydı. Bunlar da Allah’ın ve meleklerin ve tüm iyi insanların veya bütün insanların lanetine uğrar.

Ve alâ men etâ zükrâne mine’l-âlemîne.
“Erkeklere yaklaşan, -Lûtîlik, Lut kavminin ameli, homoseksüellik- yapana da lanet olsun!”

Ve alâ men tehassara ve lâ hasûra ba’de Yahye’bni Zekerıyyâ. “Ve kendisini iğdiş eden, hadım eden; ‘Evlenmeyeceğim, hep Allah’a ibadet edeceğim.’ diye kendisini -iğdiş etmek deniliyor- kısırlaştıran erkeğe de Allahu Teâlâ’nın laneti olsun!”

Eskiden böyle şeyler düşünölmüş. Bazı insanlar düşünmüş ve yapmış. İnsanların birçok günahları cinsel duygularla yaptığını gören bazı rahipler demişler ki; “Ben bu işi iptal edeyim. Böylece günah olmasın. Günaha

meylim olmasın, kaymayayım.” demiş. Zeke-riyya *aleyhisselâm*’ın oğlu Yahya’dan sonra böyle “tahassul” diye, kendisini hadım etmek diye bir şey yok veyahut evlenmemek...

Tabii hıristiyanlar mâlum, manastırlarda rahipler rahibeler evlenmiyorlar, bekâr kalıyor. Buna “ruhbanlık” deniliyor. “Rahbâniyet, ruhbâniyet” deniliyor. Bunun olmadığını gösteriyor.

“Böyle yapana da Allah’ın laneti olsun!”

Neden?

Allah insan neslinin devamı için evliliği, nikâhı sevaplı bir iş kılmış.

Meşru değil bakın, sadece meşru bir iş değil; nikâh aynı zamanda sevaplı bir iş!

Altını çiziyorum. Peygamber Efendimiz söylüyor. Bazı kimseler bunu bilmez, aradaki farkı da bastıra bastıra söylemek lazım:

Evlenmek sevap. Nikâhlanmak sevap. Evlilik işlemleri sevap.

Neden?

Böylece insan nesli devam ediyor. Böylece anneler babalar çoluk çocuk sahibi oluyor.

Büyüyor. Millet meydana geliyor. Hayat devam ediyor. Kanun-u ilâhî böyle. Sadece insanoğullarında böyle değil; koyunların üremesi böyle, başka mahlukların üremesi böyle... Kuşlar, yumurta, tavuk, her şeyde var bu...

سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنْبِتُ
الْأَرْضُ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ

*Sübhânellezî halake'l-ezvâca küllehâ mimmâ tünbitü'l-ardu ve min enfüsihim ve mimmâ lâ ya'lemûn.*⁴

Allah böyle yaratmış.

İslâm'da tabîlik vardır. İslâm'da gayrîtabîlik yoktur; tabiata aykırı akıntıya kürek çekmek yoktur.

d. İslâm'da Yaradılışa Uygun Yaşam Vardır

Anlamayanlara bir daha anlatalım.

İslâm'da insanın yaradılışına uygun yaşam vardır. Ve bu sevaplıdır. Yaradılışa aykırı yaşam yasaklanmıştır, lanete sebeptir. Allah yolunda yürüyecek.

⁴ 36/Yâsîn, 36.

Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Nikâh benim sünnetimdir. Benim sünnetimden yüz çeviren benden değildir!”

Nikâhlanacak, evlenecek.

“Hocam ayıp değil mi? Dindarlığa aykırı değil mi? Dervişliğe, şeyhliğe, müritliğe aykırı değil mi?”

“Evliyâ olabilir mi insan?”

Olur. Belki bekârken olmaz da evlendiği zaman olur.

Millet bunu bilmiyor, yani yanlış biliyor. Bu işin sevap olduğunu bilmiyor.

Şunu bir göz önüne sermek isterim:

Aşere-i mübeşşereden birisi amansız bir hastalığa tutuluyor, ölecek. Taun hastalığına tutulmuş, yatağa düşmüş. O hastalık öldürücü, yani kırıp geçiriyor. Zaten şehre geldi mi taun hastalığından, kolera salgını gibi, pek çok kimse ölüyor. Karısı da hastalığa tutulmuş. Başında bekliyorlar. İshal mishal derken, neyse artık taun hastalığının [etkisi], sararmış solmuş, deri kemik kalmış. Sayılı

saatleri, dakikaları var. Haber geliyor yandaki odadan;

“Efendim, başınız sağolsun. *Innâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn*. Hanımınız o hastalıktan ruhunu teslim etti, vefat etti.”

“Yaa, öyle mi?”

“E öyle...”

“*Innâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn*. Hay Allah... Allah rahmet eylesin. İyi kadındı...”

“Aman beni evlendirin!” diyor.

Yatakta, hasta...

Bakın, çok önemli!

Ben mühim hadiseleri, kendime tesir eden hadiseleri aklımda tutarım, anlatırım. Çok mühim!

Aşere-i mübeşşereden, yani mübarek insan, evliyâ insan, cennetlik insan, Peygamber Efendimiz’in cennetlik olduğunu söylediği insan.

Karısı hastalıktan ölüyor. Kendisi de hasta, ölecek. Aynı hastalıktan, öldürücü salgın hastalıktan o da ölecek. Yatakta, karısının vefat haberi gelince;

“İyi kadındı, Allah rahmet eylesin...”

Zaten taundan ölmek insana şehit mertebesi kazandırıyor. İmanı tamamsa cennetlik olacak inşaallah. Ama;

“Ha, öyle mi? Allah rahmet eylesin. Aman beni evlendirin!” diyor.

Diyorlar ki;

“Efendim inşaallah bu hastalıktan kurtulursun da -kurtulmayacak ya- kalkarsın da bir münasip birisini ararız, evlendiririz. O zaman evlenirsin.”

“Yok, hayır! Ben bu hastalıktan öleceğimi biliyorum. Bu hastalık öldürücü hastalık...”

Belki de mâlum oldu kendisine... Evliyâullah vefatı bazen rüyada gösterilir.

“Ben bu hastalıktan öleceğimi biliyorum, öleceğim. Beni hemen bu hâlîmle bu anda evlendireceksiniz. Ben Rabbimin huzuruna bekâr gitmeye utanıyorum!” diyor, muhterem kardeşlerim.

Evlilik oyuncak değil! Evlilik mukaddes bir iş, mübarek bir iş, sevaplı iş!

Millet bunu bilmiyor. Başlangıcında mübarek bir tarzda başlamıyor, devamında da mübarek düşünmüyor, bitişinde de düşünmüyor. Sevişerek evleniyor, tepişerek ayrılıyor. Ne o İslâmî, ne bu İslâmî. Halbuki evlilik mukaddes bir iş. Evlenenin çok sevabı var. Millet bunları bilmiyor.

Bir insan, bir kız, bir eş, bir kadın, bir erkek; malından dolayı alınabilir. Zengin, parası var. Güzelliğinden dolayı alınabilir. “Yahu sokakta gördüm, vuruldum, çok güzel. Ay gibi yüzü var!” Veyahut soyu sopundan dolayı alınabilir. “Ya valinin kızı, falanca makamlık yapmış filancanın kızı ya, soylu soplu kız!” Ya da dindarlığından dolayı alınabilir. İyi huylu, mütedeyyin, Kur’an’ı ezberlemiş, güzel ahlâklı, örtülü, namuslu kızcağız.

Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Sen dindar olanına rağbet et. Dindar olanıyla evlenmeye çalış.”

Zenginlik vasfını, güzellik vasfını, soyluluk vasfını düşünerek değil de dindar olanı düşünerek [evlen].

Millet Őimdi dindarlıđı hiç dűŐunműyor. Őurada gűl gibi dindar eŐ olacak bir kimse var, onu dűŐunműyor. Aile -anne baba- kafa kafaya veriyor; ondan sonra ayyaŐ, sarhoŐ ama zengin filanca... E sarhoŐ, itikatsız, imansız, Cuma'ya gitmez. O herife niye veriyorsun kızını? Zengin; arabası var, malı var, műlkű var. Veya "Falancanın kızını alırsam, babası zengin, rahat ederim." diye zengin kızını alıyor. O kız danslarda balolarda vakit geçirdi, ondan eŐ olmaz ki! Ama zengin, mesela. Bűyle Őeyler dűŐunűlűyor, ters Őeyler.

Evet, bunları bu kadar anlatalım. Bu kadar yeter.

Nereden atıđ bunu?

Hadım olmak veya evlenmemenin lanete sebep olduđunu okuduđumuz için bunu [sűyledik].

"Ben hadım olayım, ibadet edeyim."

Őyle yađma yok. Őyle Őey yok. Evleneceksin, çoluk ocuk sahibi olacaksın. Çoluk ocuk kahrını çekeceksin. Çoluk ocuk yetiŐtireceksin. Onlara bakacaksın. İŐlűmű terbiyeyi őđreteceksin. Hayırlı halef yetiŐtireceksin.

İslâm bunu istiyor. Aile ocağı mukaddes, mübarek bir ocak, onu kuracaksın ve o yükün altına gireceksin.

Ve alâ raculin te'ennese ve alâ imraetin tezekkeret. "Allah, melekler ve [insanlar] kadınlaşmış erkeğe ve erkekleşmiş kadına lanet eder."

Raculin te'ennese ne demek?

"Kadınlaşmış erkek, kadınlaşan erkek" demek.

Erkeğin kadınlaşması nasıl olur?

İlk hatıra gelen, cinsel yönden. Erkek ama kendisini kadın gibi hissediyor. Bu bir ruhsal hastalıktır. Bunun kökenini bizim Belek'te yaptığımız aile eğitimi çalışmalarında ruh doktoru kardeşimiz anlattı. Anneler babalar evlatlarını çok güzel yetiştirmesi lazım. Annenin babanın yanlış terbiyesi sonra çocukta bu gibi şeyler meydana getirebiliyor. Onun için çok dikkat etmek lazım! İslâmî ölçülere çok dikkat etmek lazım! İlk hatıra gelen bu. Veyahut; erkek ama tavırları, hareketleri kadın gibi. Cinsel yönden olmasa bile erkeğe yakışmaz haller. Veya kadın ama erkek gibi.

İlk önce, ilk hatıra gelen cinsel kusur, “lezbiyenlik” denilen kusur. Veyahut “kadınlığını unutup erkek gibi davranan” mânâsına olabilir. Hepsinden kaçınmak lazım.

Hatta erkeğin kadınsı giyinmemesi lazım. Kadının erkeksi giyinmemesi lazım. Bunlar bile önemli. Erkeğin erkek kıyafeti giymesi lazım. Kadının kadın kıyafeti giymesi lazım. Ama kadının kadın kıyafeti giymesi derken tabii kıyafet ayrı bir uzun konuşma meselesidir. Tesettür çok önemlidir.

Mesela soruyorlar:

“Hocam kadın pantolon giymeli mi, giyebilir mi giyemez mi?”

Şimdi streç var, çorap gibi bir şeyler var. Onun başka bir adı var galiba... Tayt var.

e. **Âhir Zamanda Kadınlar Olacak Giyinmiş Ama Çıplak**

Peygamber Efendimiz bir hadîs-i şerîfte buyuruyor ki;

“Âhir zamanda kadınlar olacak...”

Ezberinizde kalsın.

Kâsiyâtün âriyâtün. “Giyinmiş ama çıplak!”

“Âhir zamanda kadınlar olacak...”

Kâsiyât, “kisveli” demek. Kisve giyinmiş kadın. *Kâsiyat*, “kisve” kelimesinden geliyor.

Kâsiyâtün. “Kisveli, giyimi var.” Ama; *âriyât*.

Âri, “çıplak” demek.

“Giyinmiş ama çıplaklar.”

Neden?

E tayt giymiş. İşte dizi, işte dizinin altı, işte dizinin üstü, işte göbeği, işte göbeğinin çukuru. Her şeyi görünüyor. Bunun giyinmişlik neresinde? Mavi renkli, mor renkli, kırmızı renkli... Rengin kıymeti yok ki.

İslâm'da tesettür böyle değil!

Tayt giyemez.

Giyen, üstüne ayrıca örterse, yani o taytı hiç kimse görmezse o zaman ona karışmayız. Kalın yünden filan üşümesin diye tayt giyiyor. Ona karışmam. Ama o görünümle dışarı çıkmaz.

Neden?

Kâsiyâtün âriyât zümresinden olur. Giyinmiş ama çıplak olur. Çünkü her şeyi meydana...

Bluz giyiyor.

Hayrola, hacı hanım bu ne kıyafet?

“Bluz giydim.”

Sen giyinik mi sanıyorsun kendini şimdi?
Sen çıplaksın.

“Yok, giyindim, bak işte giyiyorum.”

Hayır sen çıplaksın.

“Neden?”

İşte boynun, işte omzun, işte belin...

Olmaz! Böyle İslâmî kıyafet olmaz!

“E nasıl olacak hocam?”

Görünmeyecek. Vücudun hatları tahrik edici olmayacak. Görünmeyecek, örtülecek, belli olmayacak, altı görünmeyecek.

“Hocam bol giyiniyor.”

Giyiniyor ama tül giyiniyor. 70 kat tül den gelinlik yapmış, altı görünüyor! Altı göründü mü giyinmiş olmaz. Altı görünmeyecek. Şekli belli olmayacak. Öртеcek.

Pantolon giyiyor. Pantolon giyiyor ama vücut hatları belli oluyor. Olmaz. Etek giyiyor altına [pantolon giyiyor.] Olur. Çünkü vücut hatları da belli olmamaya başladı.

Peygamber Efendimiz şalvar giyenlere dua ediyor; “Hay Allah onlardan razı olsun. Allah onlara rahmet etsin.”

Neden?

Düşse de kalksa da, ayılsa da bayılsa da, eğilse de çalışsa da örtüyor, ondan.

Allah razı olsun, Konyalılar’ın bir şalvarı vardır; 20 metreden mi olur bir şalvar? Konyalı varsa söylesin. 20 metreden bir şalvar yaparlarmış, bol bol bol... Öyle tarlada da çalışır, eğilir de kalkar da, ata da biner arabaya da biner...

Dün Coşkun Beyler’in önünde minibüse binmeye çalışıyor, dar etekli bir kadın. Binemez.

Neden?

Dar etek.

Niye bunu dar yaptın?

Ayağını kaldıramıyor. Binmeye uğraşıyor. Minibüsün de yüksek merdiveni, uygun düşmüyor. Ona özel itfaiye merdiveni getirecek değil ya... Kıyafeti kıyafet değil.

Bunları neden söyledim?

Kadınlaşmış erkek olmayacak, erkekleşmiş kadın olmayacak. Kıyafetin çeşitlerini anlatırken bu arada bunları söyledik.

“Efendim İslâm’da saç örtülür mü?”

Evet, saç ziynettir, süstür. Kadının saçının görünmemesi lazım. İslâm’da kadının yüzü, eli ve ayaklarından başka her tarafının anlattığım ölçüler ve mantık içinde örtünmesi lazım.

Ben ilk evlendiğim zaman bizim hacı hanıma gösteriyorum;

“Buyur hacı hanım, işte bak manto giymiş bir hanım, gör. Gördün mü?”

“Gördüm.”

“Hadi ben bakmayayım, sen bak.”

Manto giymiş ama kıyafet yeterli değil. Eğildiği zaman olmuyor. Çarşıda, pazar yerin-

de patlıcan seçmeye oturduğu zaman olmuyor. Eğilip önüne baktığı zaman olmuyor.

Neden?

Kıyafeti uygun değil. Görünmemesi gereken yerleri görünüyor.

O halde nasıl olacak?

Eğilse de kalksa da örtüsü, tesettürü sağlanmış bir kıyafetle giyinecek. Rahatına bakacak.

Bu bakımdan ben Avrupalılar'ı takdir ediyorum. Adam rahatına bakıyor. Neyle rahat ederse öyle giyiniyor.

Ütüsüz blucin pantolon.

Kim çıkarttı?

Amerikalılar.

Niye çıkarttı?

Rahat. Ütü istemiyor. Yıkanmak istemiyor. Yıpransa da, delinse de, saçaklansa da, yamansa da moda.

Şimdi yeni elbiseyi yıpratıyor taşıyorlar, değil mi? Taşıyor taşıyor taşıyor, eskitiyor. Deliği makbul. Bilmem ne kadar fark...

Nereden çıktı bu?

Amerikan mantığından çıktı. Adam aristokrasinin kıyafet titizliğiyle alay ediyor. O bir reaksiyon, bir karşı tavır, alay. Adam “Ben senin [kuralına] aldırım!” diyor. “Cebimde şu kadar kalınlıkta dolar var, ben parama bakarım. Senin kravatın, smokinin, silindir şapka, papyon kravatın bana vız gelirtiris gider. Param var. Ben paramla istediğimi yaparım!” diyor, yapıyor. Ondan sonra da moda oluyor. Blu-cin. Bluejean. Yani blucin. Şimdi mavi rengi çıktı, başka rengi çıktı filan...

Neden?

Kendi istediği gibi yapıyor.

Adam şalvar giyiyor, Amerikalı. Aa! Alman şalvar giyiyor.

Niye?

E rahat. Giymiş, hoşuna gitmiş; şalvar giyiyor.

Adam Şile kumaşından gömlek giyiyor. Bizim memlekette bunu köylüler giyer ya... Amerikalı giyiyor.

Neden?

“Bunu giydim, püfür püfür sıhhî, teri alıyor, rahat, iyi...” diyor.

Aferin!

Bizimki ne yapıyor?

Kısa etek modası çıktı diye dizinden bir karış iki karış yukarıya eteğini çekiyor. Kış gününde dizleri patlıcan gibi mor renge geliyor. Soğuk. Ankara'nın -27 derece soğuşunda Avrupa'nın modasını takip edeceğim diye mini etek giyiyor, ayakları donuyor.

A aptal! A şaşkın! Çok uzun [elbise] giy, kalın giy, ayakların üşümesin. Soğuktan patlıcan gibi morarıyor...

Burnunu [siliyor...] E aşığısı açık olunca burnu durmaz ki. Burnu nezleden damlıyor.

Bu ne?

Taklit.

Amerikalı ne yapıyor?

İşine geleni yapıyor.

Neresi işine geliyor? Neden?

Kimseden pervası yok. Kimseyi taklit etmiyor.

Biz müslümanlar ne yapacağız?

Biz de “Ben müslümanım, kendi kıyafetime bakarım.” diyeceğiz.

Gâyet güzel an’anem, törem, örfüm, âdetim var.

Evet, böylece yanlış giyinicilerden hıncımızı çıkarmış olduk.

Ve alâ men etâ imraeten ve’bnetihâ.
“Müteaddit zevce alanlardan -taaddüd-ü zevcât- birkaç eş alanlardan ana ve kızı beraber alanlara Allah lanet eder.”

Bir insan anneyle kızı, ikisini birden eş olarak alamaz. Veya alırsa Allah’ın laneti üzerine olur.

Ve alâ men cemea beyne’l-uhteyni. “Ve iki kız kardeşi alamaz.”

“Dört kadına kadar müsaade var, ben bu iki kızkardeşi alayım.”

Alamazsın. İki kız kardeşi almak İslâm’da yasak. İkisini birden nikâhında bir anda [tutamaz]. Ama birisi öldü, ondan sonra o aileyi

sevmiş de ikincisini de eş olarak... O ayrı. Hz. Osmân-ı Zinnûreyn Peygamber Efendimiz'in bir kızıyla evlendi. O vefat edince ötekisiyle evlendi. O ayrı. Aynı anda sağken iki kız kardeş bir kocanın eşi olamaz. İslâm'da bu da yasak. "Böyle yapan da lanete uğrar." diyor, sayıyor.

Sonra; *illâ mâ kad selefe*. Tabii bunu söylediği zaman Peygamber Efendimiz diyor ki; "Evelce olmuş olan yuvalar yıkılmasın. Evelce olanlar müstesna, bundan sonra yapmayın."

Cahiliye devrinde bu çeşit yanlış nikâhlanmalar yapılmış. İslâm bunu kaldırmış. Ana kızı almak yok. İki kız kardeşi bir anda almak yok. Hatta üvey annesiyle evlenirmiş. Kocasını öldürünce babası öldürünce evlat babasının annelerini miras olarak paylaşırlarmış. Üvey annesini alarak... İslâm kötü âdetleri kaldırmış.

Sonra; *ve alâ muğavviri'l-mâi'l-müsâbi*. "Mekânı belli olan suların yerini değiştiren, kendisine kaydıran..."

Bu da su korkusundan...

Mugavvır, “gavr yapmak, gavr yapıcı” demek. *Gavr* da “delik açmak” demek. Su öbür tarafa gidiyordu, bir delik açıyor, kendi tarlasına alıyor gibi anlıyorum. Kendisinin hakkı olmayan suyu almış oluyor. Ötekisinin suyunu gaspetmiş oluyor. Tarlasından geçen veya kenarından geçen, bir kazma vuruyor, deliyor orayı, oradan suyu alıyor; köylünün suyunu mesela, farz edelim... Alamaz.

Sonra; *ve ale'l-muteğavviti fî zılli'n-nezâli*. “İnsanların oturduğu yerlere pisletenler...”

Yani “büyük abdestini yapanlar” demek. Gölgelelendikleri, oturdukları... İşte şu ağacın altı güzel; orayı pislemiş, yüznumara yapmış.

Buna da Allah lanet eder.

Ve alâ men âzânâ fî sübûlinâ. “Yollarda bize eza verenlere de Allah, melekler ve [insanlar] lanet eder.”

Tabii “yollarda bize eza verenler” dediği, kastettiği Peygamber Efendimiz’in kimler?

Şurası yol; adam çöpünü buraya atıyor, suyunu buraya döküyor, pisliğini buraya savuruyor. Yolda çör çöp, çirkef, su, pislik vesai-

re; olmaz. Yolda geçene taş, çöp, dal, diken, çamur, pis su eza verir. Yollara böyle şeyler yapamaz. Yolu koruyacak. Korumuyor. Abdestlik yola birikiyor; olmaz. Lağım yoldan akıyor; olmaz.

“Yolda bize eza verenlere, bu gibi işleri yapıp da yolları pisleten ve yollardan geçenlere pislik bulaşması veya geçmesini zorlaştırması suretiyle [engel olanlara] Allah lanet eder.” demek.

Ve ale'l-cârrîne ezyâlen. “Bir de kibirinden elbisesini sürüye sürüye gidenlere Allah lanet eder.”

Eskiden kıyafetleri uzun yaparlarmış, arkadan sürünürmüş.

Şimdi Avrupalılar'da bu âdet var. Gelin kiliseye gidiyor, kuyruğunu da akrabasından bilmem kaç tane küçük kız tutuyor. Gelin önde, kuyruğu arkada gidiyorlar.

İslâm'da öyle şey yok. Topuktan aşağıya bir şey indi de yere süründü mü olmaz. O uygun görülüyor. Bunu kibirden dolayı yaparlarmış. Yerde sürünürmüş. İslâm'da böyle şey yok. Gayri mantıkî bir iş oluyor.

Ve ale'l-mâşîne ihtiyâlen. “Kibirli yürüyenlere...”

Burnu havada, tak tak tak, rap rap rap yürüyor ama aman ne azamet, aman ne kibir, aman ne kendini beğenmişlik! Ona da lanet eder.

Ve ale'n-nâtıkîne esfâren bi'l-hanâ.

Bu, “kötü sözler söyleyenler” demekmiş. *Hanâ*, *kelâmun fâhiş* demekmiş. *Nâtıkîne esfâlen bi'l-hanâ.* “Kötü sözleri kitap gibi düzerek söyleyen” demek. Araplar’da şairler filan çok yaparlardı. Secili, kâfiyeli, düzmece laflarla söylerlerdi. Bazen hicvederlerdi. Bazıları karşı tarafa küfrederlerdi. Bazen karşı tarafı küçük düşürürlerdi. Böyle şeyler onların âdetlerinde çok.

Böyle yapanlar, böyle konuşanlara da Allah lanet eder.

Ve ale’ş-şâribîne fedâlen. “İçki içenlere Allah lanet eder.”

Ve ale'l-ma’kûsi niâlen. “Pabuçları ters giyenlere” diyor.

Ters giyme âdeti nasıldır?

Bilemiyorum ama ya sağı sola, solu sağa giyerler... Ama onla rahat da olmaz, niye yaparlardı? Artık onların o âdetlerinin neden kaynaklandığını bilmiyorum ama kötü bir âdet demek ki.

Ona da lanet eder.

23 tane kötü şeyi saydı, Allah'ın ve meleklerin ve insanların lanetine uğrayan.

Bir hadis bu.

Ötekileri hızlı okuyalım.

İkinci hadîs-i şerîf cennetle ilgili.

أَلَا هَلْ مُشَمَّرٌ لِلْجَنَّةِ، لَا خَطَرَ لَهَا، هِيَ - وَرَبِّ
الْكَعْبَةِ - نُورٌ يَتَلَأَلُ كُلُّهَا، وَرِيحَانَةٌ تَهْتَزُّ، وَقَصْرٌ
مَشِيدٌ، وَنَهْرٌ مُطَّرِدٌ، وَفَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ نَضِيجَةٌ، وَزَوْجَةٌ
حَسَنَاءُ جَمِيلَةٌ، وَحُلَلٌ كَثِيرَةٌ فِي مَقَامٍ أَبَدٍ فِي حَبْرَةٍ
وَنَضْرَةٍ، فِي دَارٍ عَالِيَةٍ سَلِيمَةٍ بَهِيَّةٍ. قَالُوا: نَحْنُ
الْمُشَمَّرُونَ لَهَا يَا رَسُولَ اللَّهِ. قَالَ: قُولُوا: إِنَّ شَاءَ
اللَّهُ.

[*Elâ hel müşemmirun li'l-cenneti lâ hatara lehâ hiye -ve rabbi'l-kâ'be- nûrun yetele'le'ü küllühâ ve reyhânetün tehtezzü ve kasrun meşîdun ve neherun muttaridun ve fâkîhetün kesîretün nadîcetün ve zevcetün hasnâ'u cemîletün ve hulelun kesîretün fî makâmin ebedin fî hıberetin ve nadretin fî dârin âliyetin selîmetin behîmetin. Kâlû: Nahnu'l-müşemmirûne lehâ yâ Resûlallah. Kâle: Kûlû inşâallah.]*

Elâ hel müşemmirun li'l-cenneti. “Hey! İçinizde cennet için gayrete gelen var mı?”

Lâ hatara lehâ. “Cennette hiç tehlikeli bir şey yok.”

İçine girdi mi insan, tehlike yok.

Ve Rabbi'l-kâ'be. “Kâbe'nin Rabbi, âlemlerin Rabbi'ne yemin olsun ki o içinde hiç tehlike olmayan cennet için gayrete gelecekler, çalışacaklar nerede? Hazırlanan, kolunu paçasını sıvayanlar nerede?”

Nûrun yetele'le'ü küllühâ. “Cennetin her tarafı pırıl pırıl parlayan nurdur.”

Cenneti tarif ediyor. Birinci hadîs-i şerîfte kötü şeyleri öğrendik. Onları yapma-

mak için öğrendik. İnsan kötülüğü de öğrenecek, yapmamak için. Bunda da cennetin vasıflarını sayıyor.

Ve reyhânetün tehtezzü. “Ve güzel kokular çalkanmaktadır.”

Cennette her tarafı nurdur. Hiç korku tehlike yoktur. Ve güzel kokular çalkanmaktadır.

Ve kasrun meşîdun. “Muhkem, muazzam köşkler vardır.”

Derme çatma değil; mermerden, mücevherden şahane köşkler...

Ve neherun muttaridun. “İki tarafı geniş ırmaklar vardır.”

Ve fâkihetün kesîretün. “Türlü türlü çok meyve vardır.” *Nadîcetün.* “Olgun ve tatlı güzel meyvelerle doludur.”

Ve zevcetün hasnâ’u cemîletün. “Sevimli güzel hûrîler, eşler vardır.”

Ve hulelun kesîretün. “Ve çok cennet libasları vardır.”

Fî makâmin ebedin fî hıberetin. “Çok ebedî kalınan...” *Ve nadretin fî dârin âliye-*

tin. "Yüksek evlerde..." Selîmetin. "Selim." Behîmetin...

"Güzel evlerde, parlak hayat sürülen ebedî yaşam olan yerdir."

"Böyle bir cennet için paçaları sıvayan, içinizde yok mu? Var mı, yok mu?" diye böyle dedi.

Kâlû: Nahnu'l-müşemmirûne lehâ yâ Resûlallah. "Tamam, biz bu işte varız. Paçaları sıvamaya hazırız yâ Resûlallah!" dediler, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'e.

Kâle: Kûlû inşâallah. Dedi ki Peygamber Efendimiz; "Allah dilerse deyin."

"Tamam, biz varız, yapacağız, yaparız, cennet için paçaları sıvamaya emrindeyiz."

"'İnşaallah' deyin, yani 'Allah dilerse, Allah yardım ederse, Allah'ın izniyle' deyin. Ya yapabilirsiniz ya da Allah nasip etmezse yapamazsınız. 'İnşallah' deyin." buyurdu.

Bu da cennetle ilgili bir güzel hava değişikliği oldu. Kötü fiilleri yapmamak için öğrendik. Tabii bu kuradan çıktı. Bunların çıkmasının hikmeti var.

Üçüncü hadîs-i şerîf:

أَلَا مَنْ تَعَلَّمَ الْقُرْآنَ وَعَلَّمَهُ، وَعَلِمَ مَا فِيهِ، فَأَنَا لَهُ
سَائِقٌ وَدَلِيلٌ إِلَى الْجَنَّةِ.

*Elâ men tealleme'l-Kur'âne ve allemehû
ve alime mâ fîhi fe-ene lehû sâikun ve
delîlün ile'l-cenneti.*

Üçüncü hadîs-i şerîf de tam müjdelerin en güzeli.

“Dikkat edin! Gözünüzü açın! Uyanık olun ki kim Kur'ân-ı Kerîm'i öğrenirse ve öğretirse ve içindeki ahkâma âşinâ olursa - Kur'an şunu emretmiş, bunu yasaklamış, Kur'an'ın ahkâmı böyledir diye- ben onu cennete sevkeden ve ona rehberlik yapan rehberiyim.” dedi Peygamber Efendimiz.

“Kur'an'ı öğrenen, öğreten ve içindeki ahkâmı belleyen kimsenin ben cennete sevk edicisiyim ve cennete götürün kılavuzu olacağım, olurum. Elinden tutar cennete götürürüm.” dedi.

Onun için Kur'ân-ı Kerîm'i çok iyi öğrenmemiz gerekiyor. Ama sadece yazısını öğrenip okumak değil; *alime mâ fîhi*. “İçin-

deki ahkâmı bellemek.” Kur’an şu evlilikleri yasaklıyor, şunları günah sayıyor, şunu emreliyor, şöyle diyor; bilecek. Âyetin mânasını bellecek.

Dördüncü hadîs-i şerîf:

أَلَا مَنْ زَيَّنَ نَفْسَهُ لِلْقُضَاةِ بِشَهَادَةِ الزُّورِ، زَيَّنَهُ اللهُ
تَعَالَى يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِسِرْبَالٍ مِنْ قَطِرَانَ، وَالْجَمَّةِ
بِلُجَامٍ [بِلُجَامٍ] مِنْ نَارٍ.

Elâ men zeyyene nefsehû li'l-kudâti bi-şehâdeti'z-zûri zeyyenehu'llâhu teâlâ yev-me'l-kiyâmeti bi-sirbâlin min katirânin ve elcemehû bi-lücâmin [bi-licâmin] min nârin.

Bu da hukukla, mahkemeye ilgili bir tehditli hadîs-i şerîf.

“Kim kadılar için, hâkimler için kendini ayarlar, düzenlerse, süslerse; yalan söz söylemek üzere, yalan şahitlik için düzenbazlık yaparsa...”

Yani hâkime inandırıcı tavırlar takınıyor. Kendisine eda, tavır veriyor. Ama şahitliği yalan.

“Kadıllara karşı yalan şahitlik için kendisine ayarlar, düzenler, süsler ise Allah da onu kıyamet gününde katrandan cehennem şalvarları giydirerek ayarlar, düzenler. Ve onu cehennemden, ateşten yapılmış gemlerle ağzını gemler.”

Atın ağzına dizgin gem vurulduğu gibi onun ağzına ateşten gem vurur.

Bu neyi gösteriyor?

Yalan yere şahitlik yapmamak lazım. Dobra dobra doğruyu söylemek lazım. Kimse-
nin hakkını yalan şahitlikle kaydırtmamak yapmamak lazım.

Sonuncu hadîs-i şerîf:

أَلَا مَنْ ظَلَمَ مُعَاهِدًا، أَوْ انْتَقَصَهُ، أَوْ كَلَّفَهُ فَوْقَ طَاقَتِهِ،
أَوْ أَخَذَ مِنْهُ شَيْئًا بَغَيْرِ طِيبِ نَفْسٍ مِنْهُ، فَأَنَا
حَاجِبُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ.

Elâ men zaleme muâheden ev intekasahû ev kellefehû fevka tâkatihî ev ahaze minhu şey'en bi-ğayri tâbin nefsin minhu fene hacîcuhû yevme'l-kıyâmeti.

Bu da bu kadar. Bunu da söyleyince sohbetimiz bitecek.

f. Kim Anlaşmalı Gayrimüslime Zulmederse Ondan Ben Davacı Olurum

Men zaleme muâheden. “Kim bir anlaşmalı gayrimüslime zulmederse...”

Muâhed; kendisiyle ahit yapılmış, eman verilmiş, “Gel, tamam, bizim memletimize gelirsin.” denmiş kimse demek. “İslâm ülkesinde olup da müslümanların kendisine oturum müsaadesi verdiği kimse” demek oluyor bu. Olabilir. Bazen müslümanlar ticaret, elçilik vesaire sebebiyle diyâr-ı küfre gidiyor. Bazen de onlardan birileri geliyor, İslâm ülkesinde ticaret veya elçilik veya başka bir sebeplerle gelebiliyor, oturabiliyor. Öğrenmek için vesaire, bir şeyler olabiliyor, çeşitli sebeplerle... Veya biz çağırmış oluyoruz, diyoruz ki; “Tamam, sen filanca ilmin ustasısın, gel.” “Ben hıristiyanım.” “Canım, gel işte...” Eman veriyoruz. Bu, *muâhed* oluyor. Kendisiyle ahdedilmiş, müste’mel, eman verilmiş kimse oluyor.

“Böyle anlaşma yapıлып da [eman] verilmiş bir kimseye kim zulmederse...”

“Bu müslüman değil” diye ezmeye kalkarsa...

“Veyahut onunla yapılan ahdi bozarsa, ahde riâyet etmezse... Yahut onu tâkatinin üstünde bir şeyle mükellef tutar, bir zor işin altına sokarsa...” Çünkü kendi elinde, yardım edecek kimsesi yok, İslâm diyarına gelmiş; “Bunu ezerim, tozarım, yaparım, yaptırırım...” “Veyahut ondan onun gönül hoşluğuyla isteyerek vermediği bir şeyi zorla alırsa... O eman verilmiş gayrimüslime bu işleri yapan o müslümanın hasmı ben olurum. Ondan ben davacı olurum.” Gerçi hıristiyan davacı olmayacak... Hıristiyan gelip müslümandan bir şey isteyemeyecek âhirette. Ama Peygamber Efendimiz; “Sen böyle eman verilmiş bir kimseye bu haksızlığı yaptın!” diye davacı olacak. Bu ne demek? “Benim ülkemde benim iznimle gelsin otursun diye müsaade ettiğimiz anlaşmalı kimselerin hukuka riâyet edin.” Böyle diyor Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz. Allah, Peygamber Efendimiz’in şefaatine erdirsin. Sayılan günahlardan, sayılmayanlardan, kusurlardan hatalardan cümlemizi uzak eylesin. Cümlemizi rızasına uygun çalışmalar yapmaya muvaffak ey-

lesin. Yolunda dâim, zikrinde kâim, ibadetine müdâvim eylesin. Sevdiği kul eylesin. Ümmet-i Muhammed'e faideli, yararlı olmayı nasip eylesin. Ömrümüzü sevaplı geçirip Rab-bimiz'in huzuruna yüzü ak, alını açık, sevdiği kul olarak varmayı nasip eylesin. Yardım eylesin. Tevfîkini refîk eylesin. Hakkı hak olarak görüp uymayı nasip eylesin. Bâtılı bâtil olarak görüp ondan korunmayı cümlemize nasip eylesin.

el-Fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
8 Şevvâl 1416 / 28.02.1996

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

